

‘**A**lles oké?’ Tristan wierp een bezorgde blik op me. We waren een middagwandeling aan het maken in het bos achter zijn huis.

Ik knikte. ‘Zolang ik maar niet in het directe zonlicht loop.’

‘Ik heb gelezen dat je daar nog een lange tijd last van kan houden. Hier, goed blijven hydrateren.’ Hij gaf me het flesje water dat hij voor me had meegenomen.

Ik ging nog wat dichterbij hem aanlopen en legde even mijn hoofd op zijn schouder. ‘Mijn zorgzame prins,’ kirkte ik.

Hij wiebelde even met zijn wenkbrauwen en grinnikte.

‘Ik had een paar dagen geleden niet kunnen bedenken dat een zonnesteek de reden zou zijn waarom ik niet in de zon kan komen.’ zei ik, daarmee een eind makend aan de luchtige stemming.

Ik voelde heel even een hapering in ons ritmische tempo van stappen.

Tristan keek me berustend aan en zuchtte. ‘Ja, het wordt tijd dat we daarover gaan praten.’

Ik knikte en zei bevestigend: ‘Het is tijd.’ Ik pakte zijn hand vast en verstrengelde mijn vingers met de zijne. Zo zwijgzaam als de wind die tussen de bomen lag liepen we samen naar ons favoriete plekje. De omgevallen boom, die jaren eerder door een storm was omgewaaid, lag ons al op te wachten. En het geluid van het rustig kabbelende beekje, waar je vanaf onze zitplaats net een glimp kon opvangen, verwelkomde ons vriendelijk. We gingen met onze rug tegen de met mos begroeide boomstam zitten en staarden tussen de bomen door naar het glinsterende water.

‘Het spijt me dat het niet is gelukt.’ Tristan pakte mijn hand en trok hem naar zich toe.

‘Mij ook.’ We bleven beiden voor ons uitstaren.

‘Melanie, je moet beseffen dat ik er net zoveel verdriet van heb als jij.’

Nu pas draaide ik mijn hoofd naar hem toe. Zijn silhouet liet mijn hart een slag overslaan. Hij zag er zo triest uit, maar

tegelijkertijd ook zo mooi. Ik voelde een aangenaam gekriebel in mijn buik. Dit was mijn vriend en ik hield met heel mijn hart van hem. Ik wilde al zijn zorgen en pijn wegnemen, net zoals hij dat altijd bij mij wilde doen. Ik legde mijn hand tegen zijn wang en dwong hem mij aan te kijken. Hier in de schaduw leken zijn ogen zo groen als het mos van de boomstam met de gouden glinstering van het beekje erin weerspiegeld.

‘Dat weet ik. Het spijt me dat ik die avond weg ben gegaan. Ik had bij je moeten blijven.’

‘Waarom ging je dan?’ Zijn stem klonk kwetsbaarder dan ik ooit had gehoord. Terwijl ik zijn vragende blik beantwoordde, keek ik recht in zijn ziel. Hij hield zijn hart met uitgestoken armen naar mij uitgereikt, klaar om het door mij te laten vermorzelen.

Wat kon ik hierop antwoorden? Je bent te lief, te zorgzaam? Het verstikte me op dat moment... Iets waar ik nu totaal niet meer achterstond. Ik wilde het liefst mijn mond dicht houden, maar ik wist dat hij dan mijn gedachten zou lezen. ‘Ik... ik wist hoe je zou reageren. Je zou me vertellen dat alles goed zou komen en dat we de hoop niet moesten opgeven, maar ik was op dat moment zo verdrietig dat ik dat niet wilde horen...’

‘Jij had me niet nodig,’ onderbrak Tristan me, ‘maar ik had jou wel nodig.’ Hij maakte zijn blik los en staarde weer naar het water. Ik besepte dat onze problemen misschien wel verder gingen dan alleen het feit dat ik niet veranderd kon worden in een vampier.

Hij had gelijk. Na alle ellende die ik had meegemaakt, was hij altijd de rots in mijn branding geweest. Dit was de eerste keer dat hij mij echt nodig had en ik had daar niet eens bij stilgestaan. De gedachten die ik had in de supermarkt, kwamen weer bovendrijven. Ik had me druk gemaakt over het feit dat ik nooit gelijk aan Tristan zou zijn. En nu had ik er zelf voor gezorgd dat we niet eens in onze relatie gelijk aan elkaar waren, door altijd maar in de slachtofferrol te kruipen en hem de held te laten zijn.

Tristan kreunde en draaide met zijn ogen. ‘Zo erg is het nu ook weer niet.’ Hij las mijn gedachten. ‘En als we het over heldendaden hebben, ik kan me nog een keer herinneren dat

een zeker iemand mij haar bloed en haar leven heeft aangeboden om mij te redden en het zelf bijna niet overleefde. Dat brengt de relatie toch weer redelijk in balans, dacht ik zo.’ Er brak een scheef lachje door op zijn gezicht.

Ik ontspande me wat. ‘Dat is waar. Ik ben blij je weer te zien lachen.’

‘Echt waar? Je reactie was heftiger toen ik er zo triest, maar tegelijkertijd ook zo mooi uitzag...’ Hij hief zijn kin iets op, om me nogmaals zijn silhouet te laten bewonderen en grinnikte.

Ik besloot hem deze te gunnen en hem niet te berispen op het feit dat hij mijn gedachten aan het afluisteren was. ‘Je hebt gelijk,’ gaf ik toe en ging schrijlings op zijn schoot zitten. Langzaam boog ik mijn hoofd en kustte verlangend zijn lippen.

‘Zijn we al uitgepraat?’ lachte hij hijgend tussen het kussen door.

‘Nee, maar de rest komt later wel.’

Meer aanmoediging had hij niet nodig. Hij ritste de achterkant van mijn jurkje open en rolde me op de grond.